

SİYAH
BEYAZ

UĞUR GÜLER

Tatlı Hayat
The Sweet Life
18.03.2016 – 10.04.2016

TATLI HAYAT

Siyah Beyaz Sanat Galerisi, Uğur Güler'in "Tatlı Hayat" isimli sergisini 18.03.2016 – 10.04.2016 tarihleri arasında izleyicilerle buluşturuyor. "Tatlı Hayat"; 2012, 2014 ve 2015 yıllarında Contemporary Istanbul, Siyah Beyaz standında foto-gerçekçi resimleri ile sanatseverlerin karşısına çıkan Uğur Güler'in, Siyah Beyaz Sanat Galerisi'ndeki ilk kişisel sergisi olarak önem taşıyor.

Ölüm ve şiddete felsefi açıdan yaklaşan kurgularında bugüne kadar "Sonunda elimize geçecek hiçbir şey olmadığını bildiğimiz halde, yaşamak ve kazanmak için nasıl bu kadar inatçı olabiliyoruz?" sorusuna cevap arayan sanatçı, "Tatlı Hayat" sergisinde iyi ve kötü kavramlarından kişi/karakter bazında bahseder.

SENEM ÇAĞLA BILGIN : Öncelikle şunu sormak istiyorum; Siyah Beyaz ile ilişkiniz nasıl başladı?

UĞUR GÜLER : Siyah Beyaz ile 2011 sonlarında bir dizi tesadüf eseri ortak bir tanıdığımız vasıtasıyla tanıştım. O zamandan beri devamlı olarak iletişim halindeyiz.

S.Ç.B. : Kronolojik olarak özetlemeniz gerekirse, bir eserinizin üretim süreci ve teknik detayları nasıl şekilleniyor?

U.G. : Aslında bunu "Tatlı Hayat" üzerinden anlatmak isterim. Bu sergi benim ilk kişisel sergim ve oluşumu çoktan tamamlanmasına rağmen bir sergiye dönüşmesi oldukça gecikti. Uzun süredir yapmak istediğim birbirine bağlı bir dizi resimden oluşuyor yani konular ve nasıl işleneceği uzun süredir aklımdaydı. İşlerin üretim süreci ise hayali olarak tasarladığım görsellere ulaşmak için gerekli malzemeyi toplamakla başlıyor. Bunların başlıcaları modeller ve kostümler. Gerekli kostümler genelde hazır olarak bulunmuyor çünkü benim konuyu anlatmak üzere hayal ettiğim biçimlerin günlük hayatta kullanım alanları yok. Kısacası kostümlerin, aksesuarların ya da ne diyorsak tasarımının ve malzemeye uygulanmasının büyük kısmıyla da ben uğraşıyorum. Modellerle konuyu ve istediklerimi konuştuktan sonra bir dizi fotoğraf seansı yapıyorum. İstedğim fotoğrafları elde ettiysem bunları dijital ortamda düzenleyip geleneksel malzemelerle tuval üzerine de çalışmaya başlıyorum. En uzun ve yorucu kısmını burası oluşturuyor ama en stresli kısmı tuvalin üstüne geçmeden önceki kısım çünkü soyut olanın izlenebilir hale gelmesi ilk aşamalarda gerçekleşiyor.

S.Ç.B. : 1960'larda Amerika'da ortaya çıkmış olan bir akım: hiperrealizm. Pop sanatın bir uzantısı olarak değerlendirilebilecek bu akımın ürünleri genellikle nesne ve mekanları konu alıyor. Bu akımın izleğinde teknik olarak paralellik gösterdiğini söyleyebileceğimiz eserleriniz, içerik ve biçim olarak kendi dilini yaratmıştır diyebilir miyiz?

U.G. : Hiperrealizm üzerine ben de bazı araştırmalar yaptım fakat amaç olarak benim işlerimle ilgili bir bağlantı kuramadım. Aslında benim işlerimi Hiperrealizm içinde değerlendirmek bir kitabı okumadan, yalnızca kapağına bakıp anlamaya çalışmaya benziyor. Şunu anlayabiliyorum; işlerim ilk görüldüğünde bir fotoğraf algısı yaratıyor ve sonra fotoğraf değil geleneksel malzemeyle yapılmış olduğu çözülüyor. İşte bu aşamada hiperrealizm etiketi yapıştırılıyor. Dediğim gibi sadece kapağa bakarsak yanılırız. Okumaya başladığımızda ise bana çok farklı geliyor. Plastik sanatlarda bir aralık bulup yaptığım işleri oraya sokamıyorum. Edebiyat ve felsefe alanında ise kendimle ve işlerimle bağlantı kurabildiğim çok fazla sanatçı, düşünür ve eser var. Bu yakınlığı plastik eserlere ve bu işleri üreten sanatçılara karşı duymuyorum.

S.Ç.B. : Siyah Beyaz Sanat Galerisi'nde 18.03.2016 – 10.04.2016 tarihleri arasında gerçekleşecek "Tatlı Hayat" isimli serginizden, serginin temel diskurundan biraz daha ayrıntılı bahsedebilir misiniz?

U.G. : Tatlı Hayat kısaca iyi ve kötü kavramlarından kişi/karakter bazında bahseder. İyinin ikiyüzlülüğü, kötünün doğallığıyla karşı karşıya gelir ve her zaman mimlenip ötekileştirilen kötü; doğallığı, güzelliği ve gücüyle övülür. İyinin kaynağı olarak görülen tabular; ahlak, din, peygamber ve iyinin ve adilin en soyut tezahürü olan tanrı, konforlu tahtlarından inip çirkinliklerini gösterirler. Bu durumda iyi ve kötü yer değiştirir. Kimse kendini kötü olarak tanımlamaz ve herkesin iyi olduğu bir dünya düzeninde yaşananlara bakacak olursak gerçekten de övülmeyi hak eden iyi değil, kötüdür.

S.Ç.B. : Dünyada veya Türkiye çağdaş sanat piyasasının DNA'sında değiştirmek istediğiniz temel bir yapı birimi olsaydı, bu ne olurdu?

U.G. : Sanatçılar zaten güle oynaya özne olma haklarından vazgeçmiş durumdalar. Tüm dünyayı bilemem ama yaşadığım ülkede (aslında dünyanın da çok farklı olduğunu düşünmüyorum) bu grupların herhangi birini değiştirmeye uğraşmak boşa çaba. Tümünü değiştirmek lazım. Bunun için sihirli bir değneğimiz yok. Sihri geçip gerçekçi düşüncecek olursak tüm bunları değiştirmenin tek yolu eğitimi değiştirmek, hatta eğitimde değişiklik değil devrimler yapmak olacaktır. Herkes eserlere ve bu eserlerin yer aldığı organizasyonlara beden olarak katılabiliyor ama kafalar evlerde kalıyor. Kimi suçlayabiliriz? Kimseyi. Çocuk yaştan itibaren yüksek matematik bilgileriyle donatılmaya çalışılan bebekler, kendileri ve çevreleri hakkında hiçbir şey bilmiyor. Sanat eğitimi tam da bu iki konuyla alakalı önemsenmeli. Herkes oturup sanat tarihi ya da sanat felsefesi çalışsın demiyorum ama belli başlı yapı taşları bilinçli bir şekilde öğretilmeli. Herkesin sanatçı olmasına gerek yok, izleyici oluyor koleksiyoner oluyor bu insanların bir kısmı da. Aynı noktada buluşmak, aynı dili konuşmak, düşündüğünü anlatmak ya da anlamak çok mümkün olmuyor. İşin özü bu konuda bilgi sahibi olmaktan geçiyor. Bu eğitim insan yavrularına verile; izleyiciler "Şurada bir sergi var, bayıldım çok güzel(?) resimler var!" diye sergi gezmez, fuarlar ve sergiler "Olaysız dağılım beyler" zihniyetiyle düzenlenmez, galericiler "Bana şunlardan yap çünkü ben onları satabiliyorum" deme gafletine düşmez, koleksiyonerler "Ben para yatırıyorum dolayısıyla bana uyan işler üret." diyecek cesareti bulamaz, sanatçılar ise şapşal gülümsemeleriyle rüzgar ne tarafa eserse ona göre yol çizmek zorunda kalmaz. Yine de bir kısma hata bulmak gerekirse işin öznesi olan sanatçılar suçludur. Sanatçı yapmazsa kimse yaptırılmaz. Yaptıramadıkça da yaptırımlardan vazgeçip doğal süreçte çıkan seslere kulak vermek durumunda kalırlar. Elbette bu kimsenin işine gelmeyeceği için de bunu kimse yapmayacaktır. En azından kısa vadede bu söylediklerim sadece kuru gürlütlü olacaktır. Olsun, söylememiş olmak daha kötü.

S.Ç.B. : Genç bir sanatçı olarak son dönemde Türkiye’de yaşanan gelişmeleri sanat odaklı bir mercekten nasıl yorumlarsınız?

U.Ğ. : Aslında aklın yolu birdir deyip susmak lazım ama susamıyorum. Üzücü ama üzücü olan kısmına değinmeyeceğim, bu zaten hepimizin malumu. Katleden ve katledilen insanlara da değinmeyeceğim çünkü bu konuda neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlatmaya çabalamak insan zekasıyla dalga geçmek demek olur. Eğer yaşama hakkına şu ya da bu şekilde tecavüzün ne kadar ahlak yoksunu bir davranış olduğunu savunup anlatmaya çalıştığım bir ortamda buluyorsam kendimi, orada benim konuşabileceğim insanlar bulunmuyor demektir, daha doğrusu orada insan bulunmuyor demektir. Olanları hepimiz öyle ya da böyle yorumladık, benim söyleyeceklerim genel tepkinin ve öfkenin bir tekrarından öteye geçemeyecektir. Bu konuda kendi bulunduğum konumdan bir değerlendirme yapmak isterim tabii. Bütün gün gündemi takip eden bir insan olarak her kesimden aynı davranışları görüp duymaktan başım şişiyor. Sanatçılara bakıyorum ama nereden? Sosyal medyadan. Evet, herkes gibi sosyal medyayı da etkili olarak kullansın sanatçılar ama bana bu meca kendini ifade edecek alanı olmayan insanlara daha çok uyuyor gibi geliyor. Kimsenin isminden cisminden bahsetmeye gerek yok, olan şudur: Sanatçılar bu olaylarla ilgili sosyal medyada bağırıp çağırıyor, eylemlere katılıyor, haberler paylaşıyor, bir şeyler imzalıyor ve her şeyi bir bilge gibi muhakeme edip en doğrusunu biliyorlar. Sonra aynı bilge sanatçımızdan sergisinin daveti geliyor ve üretimine bakıyoruz. İster istemez dün gösterdiği tepkiyi ya da tepkileri, eleştirileri eserlerinde görmek istiyoruz ama yok. Bunlar olmadığı gibi kendisi de yok. E sen kendi sahneni kullanmıyorsun sonra olmadık yerlerde bağırıp çağırıyorsun. Kusura bakma sen hak ediyorsun. Ben sanatçıları bu olaylarla ilgili kendi sahnelerinde icraat üzerinde görmek istiyorum. Ölmek ve öldürmek için görünen yüzü, çok daha derinde birçok sorun yatıyor ve ucundan tutup ilerlenebilecek çok fazla konu var. Benim için özellikle plastik sanatlar inandırıcılığını çok fazla kaybetmiş durumda. Böyle olunca da sanatçıların bu yakınmalarını samimi bulmuyorum, bulamıyorum. Dediğim gibi her sanatçının kendi ürettiği alanda yaptığı işe uygun bir sahnesi var, ben onu sahnesinde dinlemek isterim. Yoksa akşama kadar haber paylaşsın, özlü sözler yazsın 3 saniye ömrü var. Bu ara tiyatroyla çok içli dışlı oldum hal böyle olunca. Bana en samimi tepkiler, eleştiriler her şeye rağmen tiyatrocuların çıkıyor gibi geliyor. Gönül rahatlığı ve güvenle izleyebildiğim eserler genel olarak tiyatro oyunları bu günlerde.

S.Ç.B. : Gelecek dönemde gerçekleştirmeyi planladığınız proje ve etkinlikleriniz nelerdir?

U.Ğ. : Şu an Tatlı Hayat benim için yeterince önemli. Bu tamamlanınca, bir sonraki kapsamlı sergi için uzun bir çalışma dönemi olacak, bu sergiyle ilgili konuşmak için çok erken. İşlerim doğası gereği çok vakit alıyor. Hal böyle olunca sık sık izleyiciyle buluşamıyorum fakat bu süre içinde bazı etkinliklerde yeni serginin önsözü olarak yapacağım işler sergilenecektir.

Darkafa *Narrow-Minded*, 2015
Tuval üzeri akrilik Acrylic on canvas
200 x 115 cm

'Decadence', 2016
Tuval üzeri akrilik Acrylic on canvas
100 x 255 cm

THE SWEET LIFE

Siyah Beyaz Art Gallery unites the audience to meet Uğur Güler's exhibition named "The Sweet Life" between the dates 18.03.2016 - 10.04.2016. Uğur Güler met visitors with his photo-realistic paintings in Contemporary Istanbul, Siyah Beyaz booth in 2012, 2014 and 2015. This "The Sweet Life" exhibition, however, is of capital importance as it is Uğur Güler's first solo exhibition in Siyah Beyaz.

In his fictions that approaches death and violence philosophically until today, the artist, who seeks an answer for the question "Even though we know that we get nothing in the end, how can we be this stubborn to live and gain?", talks about the good and the bad concepts in his "The Sweet Life" exhibition on the basis of individual/character.

SENEM ÇAĞLA BILGIN : : First of all, I want to ask you this; how did your relationship start with Siyah Beyaz?

UĞUR GÜLER: I happened to meet Siyah Beyaz through a mutual acquaintance incidentally towards the end of 2011. We keep in touch consistently ever since.

S.Ç.B. : If you had to summarize chronologically, how does the production process and technicality of your work take place?

U.G. : In fact, I would like to explain this through "The Sweet Life". This is my first solo exhibition and it is long overdue exhibition-wise even though its production had already finished. It consists of a range of paintings that are interconnected and I wanted to do for so long. So the topics and how they were going to be discussed were on my mind for a long time. As for the production process of things, it starts with collecting the necessary materials in order to achieve the visuals that I design fictionally. The models and the costumes are the main ones. The necessary costumes are not always available because the shapes that I imagine for the purpose of covering the topic, have no usage area in day-to-day life. In short, I deal with the large part of the design of costumes, accessories or whatever we call it and the application to the material. After I discuss the topic and what I want with the models, I perform a series of photography sessions. If I get the shots that I want, I edit these in digital environment and start to work with materials on canvas. This constitutes the longest and tiring part but the most stressful part is the part before I move on to canvas because the abstract becoming observable takes place in first stages.

S.Ç.B. : Photorealism is a movement that emerged in the 1960s in America. This movement, which can be evaluated as an extension of pop art, issues generally objects and spaces. When this movement monitored, we can say that your works technically show parallelism with it. Can we say that it created its own language in terms of content and form?

U.G. : I did some research on Photorealism too but I could not establish a connection concerning my work. In fact, evaluating my work within Photorealism is like trying to understand a book by looking solely at its cover without reading it. I can understand this; when first seen, my work creates a perception of photography and then it is understood that it is not photography but made with traditional material. At this very stage, it is labeled as Photorealism. Like I said, if we just look at the cover, we are mistaken. When we start to read, it feels very different to me. I cannot position my work in plastic arts. In the field of literature and philosophy, there are many artists, philosophers and works that I can connect with myself and my own work. I cannot feel this kind of sympathy for plastic arts and its artists.

S.Ç.B. : Could you talk about your exhibition named "The Sweet Life" between the dates 18.03.2016 - 10.04.2016 that will take place in Siyah Beyaz Art Gallery, its fundamental discourse in more detail?

U.G. : In a few words, "The Sweet Life" talks about the good and the bad concepts on the basis of individual/character. It comes face to face with the naturalness of the evil, hypocrisy of the good and the evil that is always marked and marginalized, is praised with its naturalness, beauty and power. Taboos that are considered as the source of the good; god as the most abstract impression of morality, religion, prophet and the good and the fair, can descend from their pedestal and show their heinousness. In this case, the good and the evil switch places. No one describes themselves as evil and when examining the experiences in a world order where everyone is good, the one who truly deserves to be praised is not the good, but the evil.

S.Ç.B. : If you could change one fundamental structural unit in the world or in the DNA of Turkey's contemporary art market, what would it be?

U.G. : The artists have happily given up their rights to be subjects anyway. I don't know about the world but in the country that I live (as a matter of fact, I also don't think that the world is that different) it is clutch at straws to change any of these groups. We need to change it all. We don't have a magical wand for this. Far from magic, if we think realistically, the only way to change all of this is to change the education. Even making reforms for education, in fact. Everyone attends these organizations physically. However, they remain absent mentally. Who can we

blame? No one. The infants that are filled up with higher mathematics knowledge from a very young age, do not know anything about themselves and their environment. The art education should be considered important precisely with these two issues. I'm not saying that everybody should study art history or art philosophy but some fundamental things should be taught deliberately. There is no need for everyone to become artists, some of these people become the audience or collectors. It is not very possible to meet at the same point, speak the same language, tell what you think or understand. The essence of the matter lies within the importance of having knowledge. If this education were given to human offsprings; the audiences do not visit exhibitions like "Oh, look! There is an exhibition there, I loved it! There are beautiful(?) paintings!", fairs and exhibitions are not held with the mentality "Gentlemen, let us not cause a scene and go our separate ways", galleries do not fall into carelessness of saying "Make me one of these because I can sell them", collectors do not find the courage to say "I invest money on this, so produce things my way.", artists, with their silly smiles on their faces, do not have to move the way which way the wind blows. Nevertheless, if I have to find a fault for any part, the artists that are the subjects of the matter, are guilty. If the artists don't do it, no one can make it done. Unless being able to make it done, they have to pay attention to the sounds, which are coming from the natural process, by giving up obligations. Of course, no one will ever do that because this does not suit anybody's book. At least, in the short term, what I just said will be a total nonsense. So be it, it is even worse not to say it.

S.Ç.B. : As a young artist, how do you evaluate the developments in Turkey in the last period from an art based perspective?

U.G. : As a matter of fact, we need to say that great minds think alike and keep quiet but I can't. It is rather sad but I will not mention the saddening part. This is inevitable for all of us anyway. I will also not mention the killer and the people who have been killed because trying to explain what is right and what is wrong in this regard is like mocking the human intelligence. If I find myself in an environment where I try to explain and defend that right to life infringement is an act of moral corruption, this means that there are no one there that I can talk to, more precisely, there is no one there at all. We have interpreted what happened one way or another. What I'm going to say will not go beyond a repetition of the general reaction and anger. On this subject, I would like to carry out an evaluation from where I stand. As a person who follows the agenda all day long, I get tired of seeing and hearing the same behavior from every walk of life. I look at the artist but from where? Social media. Yes, let the artists use the social media just as effective as everybody else too but it feels like that this platform is more suitable for those who do not have a platform to express themselves. The thing is that doesn't need to be mentioned anybody's name or existence: The artists shout out regarding these events on social media, participate in demonstrations, share news, put signature to something and reason everything like a wise man and know the best. Then, here comes an invitation from the same wise artist and we look at his production. Necessarily, we want to see his reaction and criticism in his work that he gave yesterday but there is none. As there is no such thing, even him/herself isn't there. You don't use your own stage but you make a lot of noise in inappropriate places. No offence, but you deserve this. I want to see these artists in action on their own stages regarding these events. To kill or to be killed is the exposed face of things, underneath it all there are bigger problems and there are many issues to follow and proceed. For me, especially plastic arts lost its persuasiveness. Therefore, I do not and cannot find these complaints sincere. Like I said, every artist has an appropriate stage for their own product and work. I would like to listen to him on his stage. Otherwise, no matter how many news he shares by the evening or write wise sayings, they all last for three seconds. Nowadays, under the circumstances, I become too involved in theater. Despite everything, I find the reactions and criticism of theatre players the most sincere ones. Currently, the works that I can watch with peace of mind and trust are theater plays.

S.Ç.B. : What are the projects and events that you plan to carry out in the future?

U.G. : For the time being, "The Sweet Life" is important enough for me. When this is finished, there will be a long period of working for the next extensive exhibition. It is too soon to speak about this exhibition. My work takes up a lot of time by its nature. This being the case, I often cannot meet the audience but in the meantime, some pieces will be displayed at some events as a preview of the new exhibition.

Sevgili Maldoror Dear Maldoror, 2016
Tuval üzeri akrilik Acrylic on canvas
140 x 200 cm

Uğur Güler, stüdyosunda
Uğur Güler in his studio

GELECEK SERGİ *UPCOMING EXHIBITION*

EBRU DÖŞEKÇİ

İçgüdü Instinct

15.04.2016 - 11.05.2016

**SIYAH
BEYAZ**

siyah beyaz sanat galerisi www.galerisiyahbeyaz.com galerisiyahbeyaz@gmail.com

ankara | **istanbul**
Kavaklıdere sok. 3/1-2 Şili Meydanı Kavaklıdere | Tomtom mah. Kumbaracı Yokuşu 48A Beyoğlu
0312 467 7234 | t 0212 243 5375

tasarım: sera sade **röportaj:** senem çağla bilgin **çeviri:** iclal erman